

KAPITOLA 1

Nicholas

Jeden by si myslel, že když jste zvyklí, že vás neustále někdo sleduje, nebude vám vadit, když na vás někdo bude civět během spánku.

Jeden by se mýlil.

Prudce otevřu oči a spatřím jen kousek od sebe Fergusovu vyzáblou, svraštělou tvář. „Zatraceně!“

Není to příjemný pohled.

Jedno oko na mě nesouhlasně zírá a to druhé – to bloudivé – o kterém jsme si s bratrem vždycky mysleli, že vůbec není líné, ale naopak vidí všechno, se dívá na opačnou stranu pokoje.

Každý stereotyp má někde základ, v nějakém vágním, ale přetrvávajícím zrnku pravdy. U Fergusu jsem hned předpokládal, že bude ten typický, povýšený a nevrlý sluha.

Ten vrásčitý bastard už je pořádně starý.

Narovná se, jak mu jeho hrbatá, starověká páteř dovolí. „Trvalo vám nějak dlouho, než jste se probudil. Myslíte, že nemám lepší věci na práci? Už jsem vás chtěl z té postele vykopat.“

Přehání. S tím, že má lepší věci na práci – ne s tím kopáním.

Svou postel miluju. Je to dárek od krále Genovie k mým osmnáctým narozeninám. Nádherné umělecké dílo ze šestnáctého století se čtyřmi sloupy, vyřezané z jednoho kusu brazilského mahagonu. Moje matrace je vyplněná nejjemnějším peřím z maďarských hus a povlečení je z egyptské bavlny s tak vysokým počtem vláken, že se v některých částech světa ani nesmí vyrábět. Nejradši bych se převalil a zachumlal jako dítě, kterému se nechce do školy.

Jenže Fergusovo varovné vrčení mi rve uši.

„Za dvacet pět minut se máte dostavit do zeleného salonku.“

Schovat se pod peřinu nejde. Nezachrání vás to před psychopaty s mačetou... ani před nabitým harmonogramem.

Občas mám pocit, že jsem schizofrenní. Disociativní. Nejspíš rozdvojená osobnost. Nebylo by na tom nic divného. Všechny ty choroby v našem rodokmenu – hemofilici, insomniaci, lunatici... zrzci. Asi bych měl být rád, že mezi ně nepatřím.

Já mám problém s hlasy. Ne s *těmi* hlasy – spíš s reakcemi ve své hlavě. Odpovědi na otázky nesouhlasí s tím, co mi nakonec vyjde z úst.

Skoro nikdy neřeknu, co si myslím. Občas říkám takové sračky, až by mi z toho mohly zhnědnout oči. A to je to nejmenší.

Protože si jednoduše myslím, že většina lidí jsou idioti.

„A jsme zpět a povídáme si s Jeho královskou Výsostí, princem Nicholasem.“